

Madeline Hunter – Sabrina Jeffries –
Mary Jo Putney

Téli csábítás

Romantikus *Regények*

Madeline Hunter
Sabrina Jeffries
Mary Jo Putney

Téli csábítás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Seduction on a Snowy Night

Compilation copyright © 2019 by Kensington Publishing Corp.
A Christmas Abduction © 2019 by Madeline Hunter
A Perfect Match © 2019 by Sabrina Jeffries, LLC
One Wicked Winter Night © 2019 by Mary Jo Putney, Inc.

Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP., NEW
YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST.
All rights reserved.

Hungarian translation © Kaul Éva

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogositott magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KAUL ÉVA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 371 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Madeline Hunter

Karácsonyi emberrablás

Első fejezet

Amikor elhagyták Carlisle-t, a szállingózó havazásból sűrűn szemerkélő eső lett. Adam Prescott, Thornhill bárója ezt egy rémes utazás méltó befejezésének tartotta.

Mire egy hosszú kanyar után a postakocsi megállt a következő állomás udvarán, a vastag télikabátját átjárta a nedvesség, és a kalapja karimájában összegyűlt víz vékony sugárban csurgott az orrára. Azzal vigasztalta magát, hogy ez még mindig jobb, mint a kocsi belsejében utazni Mr. Liddle-lel, egy rendkívül kellemetlen szagú úriemberrel, akinek a tisztálkodási hiányosságait még a divatos ruhái sem tudták leplezni. Adam sajnálta a két idősebb hölgyet, akik nem tudtak felmászni a kocsi tetejére. Az egyikük vágyakozó pillantással nézett utána, amikor kiértek Londonból, és ő elfoglalta a helyét a tetőn.

Lekászálódott a kocsiról, hogy kinyújtsa a lábát, amíg lecserelik a lovakat az út utolsó szakaszára. A többi utas besietett a fogadóba, hogy felmelegedjen, de neki nem volt kedve a társasághoz. Néhány percig az udvaron járkált fel s alá, aztán behúzódtott az épület eresze alá, és a tócsákat nézte a földön.

Még ötven kilométer, és egy másik kocsiban lesz, ahol fémszerpenyőben izzó faszén, meleg szőrmetakaró és párnázott ülés várja. Nem kell idegenekkel összezsúfolódnia és kellemetlen szagokat elviselnie. Egy kényelmes délutáni kocsikázás után megérkezik a kuzinja családjához, és egy héten át mérhetetlen luxusban lesz része, valaki más költségén.

Azután pedig egy egész életen át élvezheti a kényelmet, ha Nigel terve beválik.

Ha ilyen remek kilátások várnak rá az út végén, akkor nem kellene foglalkoznia az esővel, a kétes illatokkal és a sajtó hát-sójával. Arról a vagyronról kellene álmodoznia, amely alig egy karnyújtásnyira van tőle.

Miért nem tud örülni ennek?

Megpróbált választ találni erre a furcsa kérdésre, amikor hangos szóváltásra lett figyelmes. A fogadó sarkán túl dulakodás zajai hallatszottak. Úgy tűnt, néhányan összeverekedtek. Adam elindult az ellenkező irányba, de egy hang megállította.

– Engedj el, te gazember! – sziszegte egy nő, majd rémülten felkiáltott.

Adam egy csapásra meggondolta magát, és már nem akart visszavonulni. Megfordult, a fogadó másik végéhez sietett, és befordult a sarkon.

Ott egy pisztoly csövével találta szemben magát. Megtorpant, és döbbenet meredt a fegyverre.

Egy széles karimájú kalapot viselő, szőke hajú fiatal férfi szegezte rá a pisztolyt. Adam nem tudta alaposabban szemügyre venni a vonásait, mert a fegyver eltakarta az arcát. Azt is csak egy rövid másodpercig látta, hogy a sarkon eltűnik egy szoknyás alak. Egyből felfogta, hogy cselszövés áldozata lett.

– Jöjjön erre! – parancsolt rá a férfi, és hátralépett. – Azt mondtam, erre. Meghúzzam a ravaszt?

Adam lassan elindult a fiatalember felé.

– Csak elcsodálkoztam, milyen nagy és sötét egy pisztoly csöve, ha így az ember arcába nyomják.

– Még egy kicsit. – A férfi újabb két lépést tett hátrafelé.

Adam tovább lépkedett a kívánt irányba, és azon töprengett, hogy a férfi vajon tényleg képes lenne-e elsütni a pisztolyt. És ha igen, mennyire lehet jó lövő? Talán egyszerűen meg kellene fordulnia, és gyorsan megkerülni az épület sarkát. De a közelség miatt elvetette ezt az ötletet. Ilyen kis távolságból még a legrosszabb céllövő is eltalálná.

– Közölnöm kell, hogy nagyon kevés pénz van nálam.

A kék szemű férfi gyorsan végigmérte, majd újra az arca elé emelte a pisztolyt, és célba vette.

– Egy ilyen úriembernél biztosan van elég.

– Úgy gondolja? De valójában mi az elég? Sőt, inkább így kérdezem: létezik olyan, hogy elég? Nos, tulajdonképpen mindegy. A mostani helyzetemben egyáltalán nincs elég pénzem, akármit is tartunk elégnek. Rossz úriembert választott. Mr. Liddle például, aki nemsokára kijön a fogadóból, valószínűleg tele van pénzzel. Mert ő az a fajta. Ugyanakkor figyelmeztetem, hogy rémes szaga van, ezért nem lenne helyes ilyen közel hívnia magához. Azonban...

Ekkor megszólalt a postakocsi indulását jelző kürt.

Adam oldalra billentette a fejét, és elnézett a pisztoly mellett.

– Most mennem kell. Mi lenne, ha egyszerűen elfelejtenénk ezt? Raboljon ki valaki mást, én pedig folytatom az utamat.

– Nem megy sehová.

A sarkon túlról hallatszottak a kocsihoz siető léptek. Adam megtapogatta a kabátját, kigombolt egy gombot, és a tárcája felé nyúlt. Közben a keze a szalonkabátjában lévő, gondosan összehajtogatott pergamenhez ért.

– Odaadom, ami nálam van, de most már tényleg vissza kell mennem a kocsihoz.

– Nem a pénzt akarom.

– Akkor mit akar? A kalapomat? Nagyon jó kalap. A magáé. – Adam levette, és a férfi felé nyújtotta a fejfedőjét.

– Nincs rá szükségem.

Hát persze hogy nincs. Bár egyszer talán hordott ilyesmit. A bűnöző beszéde és szóhasználata nem egy pisztolyforgató útonállóra vallott. Valamikor jó nevelést kaphatott.

– Ha nem a kalapomat és nem a tárcámat akarja, akkor mit?

Nem érkezett válasz a kérdésére. Némán álltak egymással szemben, miközben a léptek és a beszélgetés zaja elhalkult, majd a lovak patái kopogni kezdtek a kövezeten, és a postakocsi eltávolodott a fogadótól.

És magával vitte Adam poggyászát, amely a hátuljához volt kötözve.

Ekkor újabb kerézkörgés hallatszott, de most a fogadó mögött, és a sarkon hamarosan befordult egy szekér. A bakon egy széles karimájú főköötőt meg egy vörös köpenyt viselő nő ült. Amikor odaért hozzájuk, a nő elengedte a gyeplőt, és bemászott a szekér hátsó részébe.

– Szálljon be! – A férfi a nő felé intett a pisztolyával.

– El fognak rabolni?

– Azt mondtam, szálljon be.

Adam felmászott a szekérrre. Közben megakadt a szeme a szekér elé fogott lovon. Nagyon szép ló volt, egy jó kiállítású sötétpej. Talán hatéves lehetett. Túl jó ahhoz, hogy egy ilyen bártárt húzzon.

A szekér két oldalán szénabálák sorakoztak, és a nő intett neki, hogy foglaljon helyet az egyikken. Aztán elvette a pisztolyt a férfitől, aki felült a bakra, és felemelte a gyeplőt. A nő letelepedett egy bálára Adammal szemben, és most ő szegezte rá a pisztolyt.

– Tudom, hogyan kell használni – közölte szigorú hangon.

Adam felfigyelt a hangjára, amely mély, kissé rekedt és dalamos volt. Egy érett nő hangja, aki ugyanakkor még fiatal. Adam szemügyre vette az esőfüggönyön át. Még mindig csurgott a víz a kalapja karimájáról, és a nő főköötőjéről is. Az arca ugyanolyan fiatal volt, mint a hangja. Nem lány, de nem is középkorú nő. Talán huszonöt éves lehetett.

A haját nagyrészt eltakarta a főköötő karimája, de sötétnek tűnt, és a sötétbarna szeme igézően csillogott a homályban. Adam megcsodálta a szép arcát és az üde arcbőrét, amely feltűnően világos volt, de nem betegesen sápadt vagy fakó.

A szekér elindult. Adam elhatározta, hogy ha lát valakit az udvaron, segítségért kiált. Még akkor is, ha ezzel megkockáztatja, hogy elsül a pisztoly. A nő azt állította, hogy tud vele bántani, de valójában nagyon kevés nő képes elsütni egy fegyvert.

Sajnos az eső miatt mindenki menedéket keresett, és még a lovászok vagy a fogadóban dolgozók sem tartózkodtak az udva-

ron. Miközben kikanyarodtak az útra, Adam csak a fogadó ablakában látott emberi arcokat.

– Nem tudom, mi ez az egész – szólalt meg elég hangosan, hogy a bakon ülő férfi is hallja. – De az biztos, hogy súlyos bűntényt követnek el.

Nem kapott választ.

– Ha váltságdíjban reménykednek, hiába fáradoznak. Senki sem fog fizetni értem. A nyakukon maradok, és nem lesz belőlem semmi hasznuk.

Most sem jött felelet.

– Hiányolni fognak. A poggyászom még mindig a postakocsin van. Ha a kocsni megérkezik a holmimmal, és én nem leszek rajta, akkor keresni kezdenek.

Erre a nő legalább pislogott egyet.

– Majd azt gondolják, hogy megcsúszott, beleesett a fogadó mögötti patakba, és elsodorta az ár.

– Nagyon élénk a képzelete. Ez meg sem fordul majd a fejükben.

– Ez a legkézenfekvőbb magyarázat, és mivel lusták, elfogadják majd. Hetek telnek el, mire gyanítani kezdik, hogy valami más történhetett. Addigra azonban már közeleg a karácsony, és senki sem fog azzal bajlódni, hogy egy idegent keressen.

– Nem vagyok teljesen idegen ezen a vidéken.

– Tudjuk, ki maga.

Tudják?

– Ha tudják, akkor azzal is tisztában kell lenniük, hogy a nyakukat kockáztatják ezzel a vakmerő cselekedettel. Főnemes vagyok, és a belügyminisztérium keresni fog, ha eltűnök. A kuzinom is főrend, és nem lesz kíméletes magukkal, amikor rendőrkézre kerülnek.

– Ismerjük Haverdale márkijának a hatalmát. Mire tudomást szerez erről, már nem fog számítani a rólunk kialakított véleménye.

Tehát a kuzinja végül meg fogja tudni. Ezek szerint nem

akarják lelőni és elásni valahol. Nem élt példás életet, de ezt azért még ő sem érdemelné meg.

Az eső még jobban rákezdett. Adam feladta, hogy meggyőzze az elrablót. Elhelyezkedett a bálán, és átadta magát az időjárás szeszélyének. Közben megpróbálta kitalálni, mit agyalhatott ki ez a két zavarodott elméjű ember.

– Tartsd szárazon, Caro! – szólt hátra a fiatalember a válla fölött.

A nő a pisztoly fölé terítette a köpenyét, és a csupasz kezét is alátette. Adam észrevette, mennyire kivörösödött és durva a bőre.

– Mindketten lógni fognak. Ez szomorú. Nagyon csúnya halál. Láttak már akasztást? Én majd száműzetést fogok kérni maguknak, de a kuzinom ragaszkodni fog az akasztáshoz, és egy márki általában megkapja, amit kér.

A bakon ülő férfi hátranézett a válla fölött.

– Túl sokat beszél. Tartsd szemmel, Caro! Megpróbálja elterelni a figyelmedet.

– Nem fog sikerülni neki. Te csak az utat figyeld! Az eső miatt vannak olyan részek, ahol alig lehet átmenni.

– Nem próbálom elterelni a figyelmedet. Csak társalgással ütöm gyon az időt.

– Túl sok társalgással – motyogta a férfi. – Kész csoda, hogy az a sok hölgy képes elviselni a társaságát.

Tehát tudnak valamit róla.

– Az én köreimben a beszélgetés társadalmi elvárás. És okosnak, sőt szellemesnek tartanak.

– Ez is a vonzerejéhez tartozik, ugye? – A nő halványan elmosolyodott. – A mi köreinkben akkor szokás beszélni, ha van mondanivalónk.

Ha nem fognak beszélgetni, akkor hosszú lesz az út. Lefordultak a főútról, és egy sokkal rosszabb minőségű úton haladtak tovább. A szekér nagyokat döccent, és erősen dülöngélt a keréknyomokban.

Adam elnyúlt a bálán, és arra gondolt, hogy ha szundikál

egy kicsit, akkor könnyebben elviseli az esőt meg a csendet. Közben észrevette, hogy a pisztoly már nem rá szegeződik, hanem a szekér padlójára. A köpeny hátracsúszott, és megint láthatóvá váltak a nő csupasz ujjai, ahogy görcsösen szorongatja a fegyvert.

– Nincsen kesztyűje? – kérdezte Adam.

– Olyan nincs, ami ehhez jó.

Tehát nincs bőrkesztyűje, csak kötött. Adam felült a bálán, és levette a kesztyűjét. Nemrég vette, és még nem fizette ki teljesen, de nem tudott ellenállni a lány anyagnak, amely olyan volt, mint egy nő bársonyos bőre. Most mégis gondolkodás nélkül odanyújtotta az elrablójának.

Az viszont habozott. A fiatalember háta felé pillantott, aztán elvette a kesztyűt.

A pisztolyt az ölébe kellett tennie, hogy felhúzhassa a bal kezére. Nagy volt rá, de a puha báránybőr még így sem tette esetlenné. Abban viszont megakadályozta, hogy a másik kezére is felhúzza a kesztyűt.

Adam előrehajolt, megfogta a nő kezét, és a kezére adta. A nő elpirult, amikor rájött, hogy a férfinak mégis sikerült elterelnie a figyelmét, de nem szavakkal. Határozottan megmarkolta a pisztolyt, miközben Adam megigazította a kesztyűt a bal kezén, hogy jobban rásimuljon.

Adam a sötét szemébe nézett, amely éles ellentétben állt a világos bőrével. Szép nő volt. Az arca harminc év múlva is vonzó lesz, amikor a többi divatos szépség már régen elveszítette a báját. Amikor elmosolyodott, a szigorúság eltűnt az arcáról. Adam a széles karimájú főkötő alá kukucskált, és valami megmozdult az emlékei között.

– Mi a neve? – kérdezte.

– Caroline.

– Nem szólíthatom ilyen bizalmas módon.

– Jobb lenne, ha egyáltalán nem szólítana meg.

– Akkor felteszek egy kérdést, ha már sikerült elnyernem a figyelmét. Találkoztunk már?

A nő némán nézett rá.

A szekér hirtelen megállt.

– Mit csinálsz, Caro? Megőrültél? Tudjuk, hogy ez egy gazember és egy átkozott szoknyapecér.

A nő és Adam a fiatalember felé fordította a fejét, aki haragosan meredt rájuk a válla fölött. De nem az arcukat nézte. A pillantása lejjebb állapotodott meg, ahol Adam még mindig fogta a nő kesztyűs kezét.

Caroline elkapta a kezét. Adam hátradőlt a bálán, és bocsátnatkérően elmosolyodott. A szekér újra elindult.

Ebben a pillanatban az eső havazásba váltott át.

Második fejezet

Caroline már bánta, hogy olyan szigorúan megróttta a húgát, Ameliát. Nem csoda, hogy ez a férfi elcsavarta a fejét. Nincs olyan nő a világon, akire ne lenne hatással a jóképű arca és a lefegyverző mosolya.

Egy rövid időre még ő is a bűvkörébe került, de ez inkább a természetnek köszönhető, és nem az ő gyengeségének. Nem gondolta volna, hogy a férfi kezdeményezni mer, amikor Jason alig egy méterre van tőlük. Vagy egyáltalán érdemesnek tartja arra, hogy kikezdjen vele. De egy ilyen férfi a saját szórakoztatására is kezdeményez és flörtöl. Meg talán azért is, hogy előnyt szerezzen magának a szorult helyzetében.

Ez a probléma a gondosan kidolgozott tervekkel. Feltételezéseken alapulnak, mert más alapjuk nem lehet. Azt hitte, minden úgy történik majd, ahogyan ő akarja, de már most nem a terv szerint alakultak az események.

Már bánta, hogy nem ő hajtja a lovat Jason helyett. Ő is ugyanúgy el tudta volna vezetni a szekeret, és akkor nem kellenne a foglyukat néznie. Most viszont ezt nem kerülheti el, mert

kénytelen rászégezni a pisztolyt, nehogy leugorjon a szekérről, és eltűnjön a fák között.

A férfi most lefeküdt, és úgy tűnt, elszenderedett. A kalapját a homlokára húzta, de még így is látszott, milyen szép. Tiszta, világoskék szeme már önmagában mindenkit megigézett volna. Mosoly bujkált benne, még akkor is, amikor egy pisztollyal nézett farkasszemet. Ezért voltak alig észrevehető szarkalábak a szeme sarkában. A szabályos arcvonásai és a tökéletes bőre miatt olyan volt, mintha egy festményből lépett volna elő, amelyet a művész túlzottan idealizált, és eltüntetett róla minden hibát, amelyet a természet alkotásaiban egyébként megtalálhatunk.

Most lehunyta a szemét, és pihent, az arca valahogy mégis keményebbnek tűnt, mint amikor ránézett, és mosolygott. Mintha idősebb lenne. És egy kicsit megfáradt.

Nem csoda, hogy nőcsábász. Ilyen arccal mi más lenne? Ha belép egy szalonba, a nők valószínűleg sorban állva könyörögnek neki, hogy csábítsa el őket.

Caroline rájött, hogy mentegezni próbálja a férfit a borzalmas viselkedéséért. Csak azért, mert egyszer megérintette a kezét a kesztyűn keresztül. És ő akar a család becsületének az őrzője lenni! Vigyáznia kell, nehogy a férfi modora és külseje elbizonytalanítsa, és kételyei támadjanak az Amelia megmentésére kovácsolt tervvel kapcsolatban.

A férfi kinyitotta a szemét, felnézett az égre, és felült. Levette a kalapját, lerázta róla a havat, aztán a kabátját is lesöpörte.

– Sokáig megyünk még?

Caroline megrázta a fejét.

– Az a pisztoly elég nehéz lehet. Nyugodtan leteheti egy időre. Nem fogok magára támadni, hogy elvegyem.

Valóban?

– Úri becsületszavamra. Látja? A fejem fölé tartom a kezem. – A férfi meglengette a két kezét, majd összekulcsolta a feje mögött. – A lábamat is keresztbe teszem, hogy minden mozdulat időbe teljen. – A férfi az egyik csizmás lábát a másikra tette.

Olyan vicces volt most, hogy Caroline akaratlanul elmosolyodott.

– Még meg sem köszöntem a kesztyűt. Nem állt érdekében odaadni nekem. Ha elgémberedne a kezem, aligha tudnám lelőni.

– De nem tudhatom, mennyire van elgémberedve. Amilyen peches vagyok ma, biztosan lepuffantana menekülés közben.

– Semmi szükség arra, hogy megöljem. Elég, ha eltalálok a karját vagy a lábát, és úgy állítom meg.

A férfi a pisztolyra sandított, aztán Caroline-ra nézett.

– Olyan jól lő, hogy nem ölne meg véletlenül?

– Olyan jól lövök.

– Kénytelen vagyok hinni magának. – A férfi Jason felé pillantott, majd közelebb hajolt, és halkabban folytatta: – Elárulná, miért döntött úgy a társa, hogy elrabol engem? Csak azért, mert könnyű prédá voltam, amikor az eresz alá húzódtam, vagy volt valami kimondott oka rá?

Te jóságos ég, az arca most nagyon közel került hozzá. És szinte ragyogott a borús félhomályban. Caroline nyelve nehezen mozdott, de sikerült kinyögnie a választ:

– Nem ő döntött úgy, hogy elrabolja, hanem én.

– Valóban? Elég józan nőnek tűnik, ez a helyzet mégis nevetséges. Mi van, ha nem maradok kint az udvaron, és nem állok az eresz alatt?

– Akkor találtunk volna egy másik alkalmas helyet, ahol elrabolhatjuk. Több tervem is volt. – Az egyik szerint bement volna a fogadóba, flörtöl vele, és kihívja egy gyors... Szóval arra, amit az emberek akkor szoktak csinálni, ha kisurrannak a fogadóból. Ehhez illő ruhát vett fel, amelyet most eltakart a meleg kabát meg a köpeny.

Örült neki, hogy a férfi az eresz alá húzódott, mert nem sok sikert fűzött ehhez az utóbbi változathoz. Kevés tapasztalata volt a flörtölés terén, és nem biztos, hogy sikerült volna elérnie vele a célját.

– De miért? Ahogy már említettem, senki sem fog fizetni értem.

– A márki biztosan nem akarja, hogy olyan embernek higgyék, aki fukarságból benne hagyja a kuzinját a pácban.

Nem váltságdíjat akar, de egyelőre jobb, ha a férfi ezt hiszi.

Jason letért az útról, és a Crestview Park felé vezető ösvényre fordult. Lord Thornhill megfordult, hogy szemügyre vegye az új útirányt.

– Abba a házba megyünk fel?

– Igen.

– Hogy hívják?

Caroline nem válaszolt. Minél kevesebbet tud a fogoly, annál jobb.

– Ezeket megszáritom, és jól kikefélem a kalapot. – A tömzsi, vörös hajú, idősebb férfi elvette a ruhadarabokat, mintha lakáj lenne. Pedig nem lakáj volt, csak egyike a két szolgának, aki üdvözölte Adamet, amikor belépett az alacsony építésű kőházba. A ház kétszintes volt, és az oldalépületei elég elhanyagoltnak tűntek. Adam rögtön arra gondolt, hogy kabát nélkül a menekülés sokkal kellemetlenebb lenne.

A szolga a jobb lábát húzva elsántikált.

A fiatalember nem jött be Adammal. Caroline viszont igen, és még mindig a kezében tartotta a pisztolyt.

– Itt átmelegedhet – szólalt meg a másik szolga, egy alacsony, kövérkés és szintén idős asszony, aki fehér főkötőt és kötenyt viselt. Bevezette Adamet egy tágas nappaliba, ahol a kandallóban nagy lánggal lobogott a tűz. A helyiséget tömör és praktikus fabútorokkal rendezték be. A kandalló előtt két magas háttámlás, vörös kárpitozású karosszék állt. A sarokban lévő egyszerű íróasztalon egy vaskos főkönyv hevert. Minden kényelmesnek tűnt, de egyáltalán nem fényűzőnek, mintha a helyiséget már évek óta nem egészítették volna ki új bútordarabokkal.

De legalább nem fukarkodtak a tüzelővel. Adam úgy helyezkedett el, hogy egyszerre melegedjen és száradjon. Az idős asz-

szony elégedetten elmosolyodott, amikor észrevette, mennyire örül a melegnek.

– Megtudhatom a nevét, hogy illően megköszönjem ezt a gondoskodást?

A nő zavarba jött. Caroline-ra pillantott, majd így válaszolt:

– Smith. Mrs. Smith vagyok. Aki pedig a kalapját elvette, Mr. Smith volt.

– Mr. és Mrs. Smithnek semmi köze az itt-tartózkodásához – közölte Caroline, miközben az egyik vörös karosszékre dobta a köpenyét. – Itt dolgoznak, és gondoskodnak a kényelméről, de nem vesznek részt semmiben.

– Örömmel hallom, de ez sem menti fel őket. Amikor a kuzinom bitófát követel majd, nem fog az ilyen apró részletekkel foglalkozni.

Mrs. Smith láthatóan megrémült. Felkapta a köpenyt, és ki-sietett a helyiségből.

– Erre nem volt semmi szükség – jegyezte meg Caroline.

– Tudnia kell az igazat. Itt van, én is itt vagyok, és fogva tartanak. Ő pedig segítkezik a fogva tartásomban. Csak ez számít majd.

Caroline kioldotta a főköötjét, és azt is ledobta. Sötét szemében tűz lobogott.

– Hiába próbálja megijeszteni, akkor sem lesz hűtlen hozzám. A férjével már évek óta itt szolgálnak, és olyan... Figyel rám egyáltalán?

– Persze. – Pedig Adam alig hallotta a nő szavait. Miután levette a főköötjét, és a tűz fénye megvilágította, most végre tisztán láthatta őt. A feltevése helyesnek bizonyult: valóban sötét haja, sötét szeme és fehér bőre van, és olyan szép arca, amely idővel még figyelemreméltóbb lesz. De a szemében most harag villogott, és a fejét is dühösen felszegte. A jelenléte ugyanúgy felhevítette Adamet, mint a háta mögött pattogó tűz.

– Akkor figyelmeztetem, hogy ezt ne próbálja meg még egyszer. Ha mégis megteszi, akkor nem fog rendes ételt kapni.

– Azzal fenyegetőzik, hogy kenyerén és vízen fognak tartani?

– Nem halna bele. Még javára is válna, ha lefogyna néhány kilót.

– Tessék?

– Nem azt mondom, hogy kövér, csak egy kicsit megvastagodott, mint minden férfi, amikor maga mögött hagyja az ifjú éveit, és középkorúként lassan elpuhul.

– Tessék?

Megvastagodott? Középkorú? Elpuhul? Adam alig volt huszonhét éves, és talán két-három kilóval nyomott többet, mint egyetemista korában.

– Megsértettem? Ó, jaj! Elnézést kérek. – A nőn egyáltalán nem látszott, hogy sajnálkozik a bántó megjegyzése miatt. – Most velem kell jönnie, hogy megmutassam a szobáját.

Azzal az ajtóhoz lépett, és hívta Mr. Smitht. A férfi néhány perc múlva fel is bukkant. Caroline színpadias mozdulattal mutatta Adamnek, hogy kövesse Mr. Smitht felfelé a lépcsőn, és ő is utánuk ment.

Felmentek a padlószintre, és beléptek egy helyiségbe, amely valószínűleg egy személyzeti szoba volt. A durva deszkákból ácsolt fapadló és a ferde, gerendás mennyezet kiemelte a meszelt falak hófehér színét. Az ereszbe épített alacsony ablak a környező tájra nézett.

– Itt fog lakni – jelentette ki Caroline. – Kap ételt, vizet a mosakodáshoz meg ilyeneket. A kandalló mellett elég tüzelőt talál.

Mr. Smith letérdelt, és tüzet rakott, mintha végszónak tartotta volna Caroline megjegyzését.

Adam körbejárt a spártai berendezésű szobácskában.

– Mit tudok itt csinálni? A poggyászatot elvesztettem. Nincs se ruhám, se borotvám, se egy könyvem. Semmim.

Caroline megfordult, és Mr. Smithszel együtt távozni készült.

– Majd keresek ruhákat és könyveket, és felküldöm őket. És hogy mivel töltse az idejét? Egy kis elmélkedés és bűnbánat nem árt a léleknek.

Az ajtó becsukódott, és utána egy jellegzetes kaparó hang hallatszott kívülről. Adam várt néhány percet, majd megpróbál-

ta kinyitni az ajtót. Jól sejtette. Csak néhány centiméterre nyílt ki, és látszott, hogy egy retesszel zárták be. Már jó előre kitervelhették ezt, ha egy ilyen zárat szereltek az ajtóra, hogy megakadályozzák a szökését.

Még egyszer körbejárta a szűk helyiséget. Olyan kevés hely volt, hogy a mozgással nem tudta levezetni a feszültségét. Ez egy átkozott börtön. Kipróbálta az ágyat. Legalább a matracban volt elég töltőanyag, így nem lehetett érezni alatta a sodronyt. Felállt, és benézett az apró szekrénybe. Csak egy éjjeliedényt látott benne.

Adam mindig nehezen viselte a bezártságot. Tudta, hogy hamar az idegeire fog menni a helyzete. Máris érezte, hogy gyűlik benne a harag.

Lehajolt, és kinézett a kis ablakon. Nem látott fát előtte, bár amúgy is nehezen férne ki a szűk nyíláson. Odalent egy kőfal választotta el a földeket a háztól, és egy lépcső vezetett az alagsori konyhába. Ha leugrik, vagy megpróbál valahogy lemászni, akkor négy szintet zuhanna, nem hármat. Csak egy örült kockázatná ezt meg.

Az ágyra dobta magát. A nő bűnbánatot javasolt. Ezek szerint elég sokat tudhat róla. Valóban sok megbánnivalója lesz, ha kikerül ebből a cellából.

Ez a gondolat némiképp enyhítette a felháborodását. Nagyon remélte, hogy ez a nevetséges kaland nem fog sokáig tartani, és egyfajta haladéknak fogta fel. Egy kis kitérőnek, mielőtt hozzáláncolja magát egy nőhöz, akivel egyáltalán nem illik össze, és akit nem is kedvel. Még a vagyona sem fogja vigasztalni az életért, amelyet mellette kell majd élnie.

Megint kinézett az ablakon. A dimbes-dombos vidék azt sugallta, hogy még mindig Cumberlandben van, és valószínűleg a tavaktól északra. Ha sikerülne megszöknie, valószínűleg megtalálná az utat Nigelhez, minden különösebb késlekedés és baj nélkül. Még van nála némi pénz, és a csizmája meg a kabátja melegen tartaná. Már bánta, hogy nem kérte vissza a kesztyűjét.

De akár itt is maradhat, és elmélkedhet, ahogy Caroline fo-

galmazott. Átgondolná a gondtalan életét, mielőtt eladja magát annak a nőnek. Visszaemlékezhetne a szeretőire, a nagy nyere-ményeire, mellőzve a nagy veszteségek emlékét. Felidézhetné a luxust, amelyben élt, pedig nem volt pénze, hogy kifizesse az árát. Szórakozhatna azon, hogy a rossz híre miatt még egy ilyen vidéki ház lakói is tudják, hogy kicsoda.

Miért ne? Ha kiengedik ebből a zárkából, a dombos vidék meg a lenti nappali üdítő változatosságot jelentene. Nem tudta, miért van itt, és alig várta, hogy megfejtse ezt a titkot.

A kapirgáló hang azt jelezte, hogy elhúzták a reteszt. Amikor kinyílt az ajtó, felült. Caroline lépett be rajta, és egy nagy csomagot dobott az ágyra.

– Ezek a ruhák nem olyan finomak, mint amilyeneket hordani szokott, de a célnak megfelelnek, és az előkelő társaság tagjai most úgysem látják. Itt van még a *Biblia*, Mrs. Smith néhány kedvenc regénye meg pár kalendárium. Újságokat is hoztam. Régiek, de nem londoniak, úgyhogy magának újak lesznek. És a csomagban talál még néhány szükséges holmit.

Adam szemügyre vette a ruhákat, a könyveket és az újságokat.

– Mennyi ideig akarnak itt tartani?

– Öt napig, ha jó marad az idő. De ha folytatódik a havazás, akkor tovább.

– Tehát karácsonyig.

– Igen.

Hiányozni fognak neki az ünnepek. A márki tudja, hogyan kell stílusosan megünnepelni a karácsonyt. Mindig kellemes nosztalgiát érzett, valahányszor látta az unokahúgai és az unokaöccsei boldog izgatottságát.

– Nem kell bereteszelnie az ajtót és bezárnia ide. Ha a székéről nem próbáltam elszökni, akkor innen sem fogok. Nem lenne sok értelme. Fogalmam sincs, hol vagyok.

Adam a legszebb mosolyát villantotta Caroline-ra, hogy rávegye a terve átgondolására.

A nő szája egy pillanatra megenyhült, mintha mosolyogni

akarna, és a szemében újfajta fény gyulladt. Aztán összeráncolta a szemöldökét, és elfordította a tekintetét. Gyorsan megfordult, és kisietett a helyiségből.

Adam visszament az ablakhoz. Tizenöt perccel később két alak jött felfelé a lenti lépcsőn. Ugyanabban a pillanatban megjelent a szekér is.

A két alak a hideghez volt öltözve, és látszott, hogy jól bebugyolálták magukat. Felszálltak a szekérrre, amely elindult a dombok felé.

Mr. Smith ült a bakon. A szekéren volt az a fiatalember is, aki elrabolta, de ezek szerint még egy férfi dolgozik itt rajtuk kívül.

A három férfi egyre távolodott a szekérrrel. Amikor már egészen kicsik lettek, Adam apró fekete foltokat pillantott meg a legközelebbi domb gerincén. A foltok elindultak lefelé a domboldalon, a szekér irányába.

Adam hunyorítva próbálta meg kivenni a részleteket a havas tájban. Lovak. Egy kisebb ménes vágatott a szekér és a rajta lévő szénabálák felé. A két férfi hajigálni kezdte a bálákat a földre, miközben a szekér lassan haladt előre.

Adam szemügyre vette a lovakat. Eszébe jutott, hogy Caroline ismerősnek tűnt neki, és most egy szempillantás alatt bevillant egy emlék.

Már tudta, hol van, és azt is, hogy valószínűleg miért. Lehet, hogy a váltságdíj a cél, de a fő indok a bosszú.

Te jó ég, mekkora bolond volt! Ez történik, ha egy nő teljes elszigeteltségben él, és néhány jó barátján kívül nincs társasága. Teljesen elolvadt, amikor egy jóképű férfi figyelme rá irányult, még ha ez tisztességtelen szándékkal is történt. Pedig neki az a feladata, hogy átvegye az apja megüresedett helyét, és olyan okos és erős legyen, mint ő. Nem lenne szabad viaszként olvaszognia, ha Lord Thornhill ráveti a tekintetét.

Caroline a kellesénél jóval nagyobb lendülettel hajította le

a következő bálát. Olyan nagy erővel dobta a hóba, hogy még az öreg Tomnak is feltűnt.

– Ne fáraszd magad, mert megsérülsz! – róttá meg Caroline-t, és a gyepelőt elengedve fel akart állni a bakon.

– Maradj a helyeden! Te vagy az, aki megsérültél.

– Anyámmal kellett volna maradnod – morogta Jason mellette, miközben lehajolt, hogy ő is felemeljen egy bálát. – Nem tudom, miért gondolod, hogy férfimunkát kell végezned, amikor két igazi férfi is van a háznál.

Ha Jason nem lenne a gyerekkori barátja, és nem szorulna a segítségére, akkor most jól helyretenné ezért a kijelentéséért. Bár már egyikük sem tudja igazából, hol van Jason helye. A helyek emlegetése mostanában üres szólamnak tűnt.

– Nem vagy a bátyám, Jason, úgyhogy ne akarj rendre utasítani! Azt teszem, amit helyesnek tartok, és nem láttam okát annak, hogy az apáddal kétszer hosszabb ideig maradjatok a hidegben, amíg etetitek a lovakat.

– Ha továbbra is havazik, akkor sokáig kell ezt mindennap csinálnunk – jegyezte meg Tom. – Talán jobb lenne, ha Jason itt maradna, amíg elmúlik a havazás, és nem kellene elmennie.

– Amíg Jason távol lesz, én jövök ki veled – válaszolta Caroline. – Neki mennie kell. Nem tarthatjuk Lord Thornhillt örökké abban a szobában.

– Miért nem? – mordult fel Jason. – Szerintem megérdemelné. Ha rajtam múlik, a csűrben szállásoltam volna el.

– Ott nem tudtuk volna bezárni.

– Tudod, mire gondolok. Nem kellett volna olyan sok tüzelet meg tiszta matracot adni neki. Ráfér egy kis kényelmetlenség. Anyámnak is megmondtad, hogy főzzön neki eleget. Szerintem ez felesleges nagylelkűség.

– Nem fog engedelmeskedni a követeléseinknek, ha fagyoskodik, zabkását eszik, és egy rossz matracon alszik.

– Van ebben némi igazság, fiam – szólt hátra Tom a vállá fölött, miközben ügyesen kormányozta a szekeret a lovak között, amelyek már körülöttük tolongtak.

Jason lehajolt egy újabb báláért.

– Csak ne kérj meg arra, hogy kiszolgáljam! Ez minden. Nem fogom bevinni az ételét, és nem játszom az inas szerepét. Te lásd el őt, Caro, ha szerinted így kell lennie!

Jason arca elárulta, hogy még mindig nem szívesen gondoskodik Lord Thornhill kényelméről.

Nem csoda, ha így érez. Jason nagyon a szívére vette, ami Ameliával történt. Nem akarta őt hibáztatni, ezért mást kellett hibáztatnia. Részben saját magát, amiért nem vigyázott rá jobban, de többnyire Lord Thornhillt, mert egy úriembernek szében kellett volna viselkednie. Jason és Caroline gyerekkorukban egyenrangúak voltak a játékban, míg Ameliát a kisebb testvérnek tartották, akit meg kell védeniük.

– Ennyi elég lesz – jelentette ki Tom, amikor megfordult, és megnézte, hány bála maradt a szekéren. Körülöttük a lovak lehajtott fejjel ropogtatták a szénát. – Ha hidegebb lesz, a hegyen túl befagy a tó, és léket kell vágnunk rajta. Úgy látom, nehéz napoknak nézünk elébe. De most holnapig a lovak rendben lesznek.

Caro szemügyre vette a kis ménest a sűrű hóesésben. A pilantása sokáig időzött egy feltűnően szép kancán, amelynek fehér pettyes, szürke teste most beleolvadt a tájba. A hároméves Ginevra ereiben bajnokok vére csörgedezett, és tavasszal egy hozzá illő, előkelő származású ménnel kell pároztatni. De ezen a vidéken nem találni olyat, amely megfelelő lenne neki. Legálábbis nem azért a pénzért, amit fizetni tudnának érte.

Még egy ok, hogy nehezteljen Lord Thornhillra és a családjára. Legközelebb felidézi minden egyes sérelmét, amikor a férfi rávillantja a lefegyverző mosolyát.